

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

16. april 2013 *

»Enhedspatent — afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde i henhold til artikel 329, stk. 1, TEUF — søgsmål med påstand om annullation som følge af manglende kompetence, magtfordrejning og overtrædelse af traktaterne — betingelserne i artikel 20 TEU samt i artikel 326 TEUF og 327 TEUF — ikke-eksklusiv kompetence — afgørelse truffet som »den sidste udvej« — beskyttelse af Unionens interesser«

I de forenede sager C-274/11 og C-295/11,

angående to annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, anlagt den 30. og den 31. maj 2011,

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget,

sagsøger,

støttet af:

Den Italienske Republik ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Fiorentino,

intervenient,

og

Den Italienske Republik ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Fiorentino, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget,

intervenient,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved T. Middleton og F. Florindo Gijón samt ved A. Lo Monaco, derefter ved T. Middleton og F. Florindo Gijón samt ved M. Balta og K. Pellinghelli, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: spansk og italiensk.

støttet af:

Kongeriget Belgien ved C. Pochet, J.-C. Halleux og T. Materne, som befuldmægtigede

Den Tjekkiske Republik ved M. Smolek, D. Hadroušek og J. Vlácil, som befuldmægtigede

Forbundsrepublikken Tyskland ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede

Irland ved D. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af N.J. Travers, BL

Den Franske Republik ved E. Belliard, G. de Bergues og A. Adam, som befuldmægtigede

Ungarn ved M.Z. Fehér og K. Molnár, som befuldmægtigede

Kongeriget Nederlandene ved C. Wissels og M. de Ree, som befuldmægtigede

Republikken Polen ved B. Majczyna, E. Gromnicka og M. Laszuk, som befuldmægtigede

Kongeriget Sverige ved A. Falk og C. Meyer-Seitz, som befuldmægtigede

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved L. Seeboruth, som befuldmægtiget, bistået af barrister T. Mitcheson

Europa-Parlamentet ved I. Díez Parra og G. Ricci samt ved M. Dean, som befuldmægtigede

Europa-Kommissionen ved I. Martínez del Peral samt ved T. van Rijn, B. Smulders, F. Bulst og L. Prete, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene A. Tizzano, M. Ilešić (refererende dommer), T. von Danwitz, J. Malenovský samt dommerne U. Lohmus, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev og C. Toader,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. september 2012,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. december 2012,

afsagt følgende

Dom

- 1 I stævningerne har Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse 2011/167/EU af 10. marts 2011 om bemyndigelse til et forstærket samarbejde om indførelse af beskyttelse af et enhedspatent (EUT L 76, s. 53, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Den anfægtede afgørelse

2 Den anfægtede afgørelse har følgende ordlyd:

»under henvisning til [EUF-traktaten], særlig artikel 329, stk. 1

[...]

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen skal i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, [TEU] oprette et indre marked, arbejde for en bæredygtig udvikling i Europa baseret på en afbalanceret økonomisk vækst og fremme videnskabelige og teknologiske fremskridt. [...] Til de retlige instrumenter, virksomhederne bør råde over med henblik herpå, hører et enhedspatent, der har ensartede virkninger på hele Unionens område.

[...]

(3) Den 5. juli 2000 vedtog Kommissionen et forslag til Rådets forordning om EF-patenter med det formål at indføre et enhedspatent, der kunne sikre en ensartet patentbeskyttelse inden for EU. Den 30. juni 2010 vedtog Kommissionen et forslag til Rådets forordning om oversættelsesordningerne for EU-patentet (i det følgende benævnt »forslaget til forordning om oversættelsesordningerne«), som indeholdt bestemmelser om de oversættelsesordninger, der skulle gælde for EU-patentet.

(4) På Rådets samling den 10. november 2010 blev det fastslået, at der ikke var enstemmig tilslutning til at gå videre med forslaget til forordning om oversættelsesordningerne. Det blev den 10. december 2010 bekræftet, at der var uoverstigelige vanskeligheder, som gjorde det umuligt at opnå enstemmighed på daværende tidspunkt og i overskuelig fremtid. Da det er nødvendigt at nå til enighed om forslaget til forordning om oversættelsesordningerne, for at der kan opnås endelig enighed om beskyttelse af et enhedspatent inden for Unionen, er det fastslået, at målet om at indføre beskyttelse af et enhedspatent inden for Unionen ikke kunne nås inden for en rimelig frist ved anvendelse af de relevante bestemmelser i traktaterne.

(5) 12 medlemsstater, Danmark, Tyskland, Estland, Frankrig, Litauen, Luxembourg, Nederlandene, Polen, Slovenien, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige, rettede herefter ved breve af 7., 8. og 13. december 2010 anmodninger til Kommissionen, hvori de anførte, at de ønskede at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde om indførelse af beskyttelse af et enhedspatent på grundlag af de eksisterende forslag, som disse medlemsstater havde tilsluttet sig under forhandlingerne, og opfordrede Kommissionen til at forelægge Rådet et forslag herom. Anmodningerne blev bekræftet på samlingen i Rådet den 10. december 2010. I mellemtiden har yderligere 13 medlemsstater (Østrig, Belgien, Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Cypern, Grækenland, Ungarn, Irland, Letland, Malta, Portugal, Rumænien og Slovakiet) skriftligt meddelt Kommissionen, at de også ønsker at deltage i det påtænkte forstærkede samarbejde. I alt 25 medlemsstater har anmodet om et forstærket samarbejde.

(6) Det forstærkede samarbejde bør tilvejebringe de retlige rammer, der er nødvendige for at indføre beskyttelse af et enhedspatent i de deltagende medlemsstater, og sikre, at virksomhederne i Unionen får mulighed for at forbedre deres konkurrenceevne ved at vælge at søge ensartet patentbeskyttelse i de deltagende medlemsstater [...]

(7) Det forstærkede samarbejde bør sigte mod at indføre et enhedspatent, der sikrer en ensartet beskyttelse i de deltagende medlemsstater, og som vil blive meddelt af Den Europæiske Patentmyndighed (EPO) for alle disse medlemsstater. De oversættelsesordninger, der kræves i forbindelse med enhedspatentet, bør være enkle og omkostningseffektive og svare til dem, der er

fastsat i Kommissionens forslag af 30. juni 2010 til Rådets forordning om oversættelsesordningerne for EU-patentet, og til de kompromiselementer, som formandskabet foreslog i november 2010, og som vandt bred tilslutning i Rådet. Det vil i forbindelse med disse oversættelsesordninger fortsat være muligt at indsende patentansøgninger til EPO på et hvilket som helst EU-sprog, og omkostninger til oversættelse af ansøgninger, der indsendes på et andet sprog end et af de officielle EPO-sprog, vil blive godtgjort. Patentet, der har enhedsvirkning, bør [...] kun meddeles på et af de officielle EPO-sprog. Der vil ikke kræves yderligere oversættelser, medmindre det bestemmes i en overgangsordning [...]

[...]

- (9) Det område, hvor det forstærkede samarbejde skal finde sted, de foranstaltninger, der træffes for at indføre et enhedspatent, som yder beskyttelse i hele Unionen, og indførelsen af centraliserede tilladelses-, koordinations- og kontrolordninger på EU-niveau er nævnt i artikel 118 TEUF som et af de områder, der er omfattet af traktaterne.
- (10) Det blev fastslået på Rådets samling den 10. november 2010 og bekræftet den 10. december 2010, at målet om at indføre beskyttelse for et enhedspatent inden for Unionen ikke kan nås inden for en rimelig frist af Unionen som helhed, og betingelsen i artikel 20, stk. 2, [...] TEU om, at et forstærket samarbejde skal være den sidste udvej, er derfor opfyldt.
- (11) Det forstærkede samarbejde om indførelse af beskyttelse for et enhedspatent har til formål at fremme videnskabelige og teknologiske fremskridt og det indre markeds funktion. Indførelse af beskyttelse af et enhedspatent, der gælder for en gruppe af medlemsstater, vil forbedre patentbeskyttelsen, fordi den gør det muligt at opnå en ensartet patentbeskyttelse i alle de deltagende medlemsstater og at spare penge og besvær i disse medlemsstater. Den fremmer således Unionens mål, beskytter dens interesser og styrker integrationsprocessen som foreskrevet i artikel 20, stk. 1, [...] TEU.

[...]

- (14) Det forstærkede samarbejde om indførelse af beskyttelse for et enhedspatent respekterer ikke-deltagende medlemsstaters beføjelser, rettigheder og forpligtelser. Muligheden for at opnå beskyttelse for et enhedspatent i de deltagende medlemsstater påvirker hverken adgangen til patentbeskyttelse eller betingelserne herfor i de ikke-deltagende medlemsstater. Virksomheder fra ikke-deltagende medlemsstater bør desuden have mulighed for at opnå beskyttelse for et enhedspatent på de deltagende medlemsstaters område på samme betingelser som virksomheder fra deltagende medlemsstater. De ikke-deltagende medlemsstaters eksisterende regler om betingelser for opnåelse af patentbeskyttelse på deres område forbliver uændrede.

[...]

- (16) Det forstærkede samarbejde om indførelse af en fælles patentbeskyttelse er når som helst åbent for alle medlemsstater, forudsat at de er villige til at efterkomme de retsakter, der allerede er vedtaget i henhold hertil, jf. artikel 328 [...] TEUF.

[...]

Artikel 1

Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Irland, Den Helleniske Republik, Den Franske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken

Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bemyndiges herved til at indlede et forstærket indbyrdes samarbejde om indførelse af en fælles patentbeskyttelse ved anvendelse af de relevante bestemmelser i traktaterne.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.«

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 3 Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident den 27. oktober 2011 har Den Italienske Republik fået tilladelse til at intervenere i sag C-274/11 til støtte for Kongeriget Spaniens påstande, og i samme sag fik Kongeriget Belgien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Den Franske Republik, Republikken Letland, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Den Polske Republik, Kongeriget Sverige, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Europa-Parlamentet og Kommissionen tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.
- 4 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 13. oktober 2011 har Kongeriget Spanien fået tilladelse til at intervenere i sag C-295/11 til støtte for Republikken Italiens påstande, og i samme sag fik Kongeriget Belgien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Den Franske Republik, Republikken Letland, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Den Polske Republik, Kongeriget Sverige, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Parlamentet og Kommissionen tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.
- 5 Der er blevet afgivet skriftlige indlæg af samtlige medlemsstater, med undtagelse af Republikken Letland, og alle de institutioner, som har interveneret i sagen (herefter »intervenienterne«).
- 6 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 10. juli 2012 er sagerne C-274/11 og C-295/11 blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

Om søgsmålene

- 7 Til støtte for sit søgsmål har Kongeriget Spanien principalt gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er udtryk for magtfordrejning og udgør en tilsidesættelse af Unionens retssystem. Det har subsidiært gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af betingelserne i artikel 20 TEU, 326 TEUF og 327 TEUF, bl.a. dem, hvorefter et forstærket samarbejde alene kan udøves inden for rammerne af Unionens ikke-eksklusive kompetencer, kun må vedtages som en sidste udvej og ikke må skade det indre marked.
- 8 Til støtte for sit søgsmål har Den Italienske Republik gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med fejl først og fremmest som følge af Rådets manglende kompetence til at indføre et forstærket samarbejde med henblik på indførelse af beskyttelse af et enhedspatent (herefter »det omhandlede forstærkede samarbejde«), dernæst som følge af magtfordrejning og tilsidesættelse af væsentlige formskrifter, herunder begrundelsespligten og betingelsen i artikel 20, stk. 2, TEU, hvorefter Rådets afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde skal vedtages som en sidste udvej, og endelig som følge af forskellige tilsidesættelser af artikel 20 TEU, 118 TEUF og 326 TEUF.
- 9 Da sagerne C-274/11 og C-295/11 er blevet forenet, kan de argumenter, der er fremført til støtte for disse søgsmål, opdeles i fem anbringender vedrørende henholdsvis Rådets manglende kompetence til at indføre det omhandlede forstærkede samarbejde, magtfordrejning, tilsidesættelse af betingelsen om,

at en afgørelse, hvorved et forstærket samarbejde bemyndiges, skal vedtages som en sidste udvej, tilsidesættelse af artikel 20, stk. 1, TEU, artikel 118 TEUF, 326 TEUF og 327 TEUF samt tilsidesættelse af EU's retssystem.

Det første anbringende om Rådets manglende kompetence til at bemyndige det omhandlede forstærkede samarbejde

Parternes argumenter

- 10 Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik har gjort gældende, at genstanden for søgsmålet, dvs. indførelsen af europæiske beskyttelsesbeviser for at sikre en ensartet beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 118 TEUF, ikke henhører under en af de kompetencer, som medlemsstaterne deler med Unionen, men under Unionens enekompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), TEUF vedrørende »fastlæggelse af de konkurrenceregler, der er nødvendige for det indre markeds funktion«.
- 11 Rådet har således ikke kompetence til at bemyndige det omhandlede forstærkede samarbejde. Artikel 20, stk. 1, TEU udelukker nemlig ethvert forstærket samarbejde inden for rammerne af Unionens enekompetencer.
- 12 Sagsøgerne har understreget, at bestemmelserne om enhedspatentet definerer rækkevidden af og begrænsningerne af det monopol, som denne intellektuelle ejendomsrettighed giver. Disse bestemmelser vedrører således fastlæggelsen af de regler, som er nødvendige for at opretholde en ikke-fordrejet konkurrence.
- 13 Kvalificeringen af de ved artikel 118 TEUF tildelte kompetencer som delte kompetencer modsiges desuden af den omstændighed, at denne artikel, mens der henvises til det indre marked, og selv om den fremgår af kapitlet i EUF-traktaten om tilnærmelse af lovgivningerne, ikke tillægger Unionen nogen beføjelse til at harmonisere de nationale lovgivninger, men en særlig beføjelse til at indføre europæiske beskyttelsesbeviser.
- 14 Den Italienske Republik har tilføjet, at artikel 3-6 TEUF udelukkende indeholder en vejledende inddeling af Unionens kompetenceområder i kategorier. Domstolen kan derfor med rette kvalificere de kompetencer, som er tillagt ved artikel 118 TEUF, som eksklusive uden at støtte sig på listen i artikel 3, stk. 1, TEUF.
- 15 Rådet og de intervenienter, der er indtrådt til støtte for Rådet, har gjort gældende, at reglerne om intellektuelle ejendomsrettigheder er omfattet af det indre marked, og at Unionen har delt kompetence på dette område i henhold til artikel 4, stk. 2, litra a), TEUF.

Domstolens bemærkninger

- 16 Den anfægtede afgørelse har til formål at bemyndige de 25 medlemsstater, som er nævnt i afgørelsens artikel 1, til indbyrdes at udøve de beføjelser, som er tillagt ved artikel 118 TEUF, med henblik på indførelse af beskyttelse af et enhedspatent.
- 17 For at afgøre, om disse kompetencer er ikke-eksklusive, og om de således i henhold til artikel 20 TEU og i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat heri såvel som i artikel 326 TEUF – 334 TEUF, kan udøves i form af et forstærket samarbejde, skal det for det første konstateres, at det er »[s]om led i det indre markeds oprettelse eller funktion«, at artikel 118, stk. 1, TEUF tildeler kompetencen til at indføre europæiske beskyttelsesbeviser for intellektuelle ejendomsrettigheder og at indføre centraliserede tilladelses-, koordinations- og kontrolordninger på EU-niveau for disse beviser.

- 18 Den ved artikel 118, stk. 2, tillagte kompetence til at indføre sprogordninger for disse beskyttelsesbeviser er tæt forbundet med selve indførelsen af beviserne og de centraliserede ordninger, som er nævnt i artiklens stk. 1. Denne kompetence ligger dermed også inden for rammerne af det indre markeds funktion.
- 19 I henhold til artikel 4, stk. 2, TEUF er der bl.a. delt kompetence mellem Unionen og medlemsstaterne på området for »det indre marked«.
- 20 Hvad angår Kongeriget Spaniens og Den Italienske Republiks argument om, at de kompetencer, som er tillagt ved artikel 118 TEUF, henhører under området »fastlæggelse af de konkurrenceregler, der er nødvendige for det indre markeds funktion« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), TEUF, og at de derfor er omfattet af Unionens enekompetence, skal det bemærkes, at området »det indre marked« i artikel 4, stk. 2, litra a), TEUF i henhold til definitionen i artikel 26, stk. 2, TEUF henviser til »et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital«. Artikel 26, stk. 1, TEUF bestemmer, at Unionen »vedtager foranstaltninger med henblik på oprettelse af det indre marked eller sikring af dets funktion i henhold til de relevante bestemmelser i traktaterne«.
- 21 Det fremgår af ordene »relevante bestemmelser i traktaterne«, at de kompetencer, som er omfattet af området det indre marked, ikke begrænser sig til dem, der er tillagt ved artikel 114 og 115 TEUF om vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltninger, men omfatter alle de kompetencer, som vedrører de i artikel 26 TEUF angivne mål, såsom de kompetencer Unionen er tillagt ved artikel 118 TEUF.
- 22 Selv om reglerne om intellektuelle ejendomsrettigheder er væsentlige for opretholdelsen af en ufordrejet konkurrence på det indre marked, udgør de som anført af generaladvokaten i punkt 58-60 i forslaget til afgørelse imidlertid ikke som sådan »konkurrenceregler« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b), TEUF.
- 23 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 2, stk. 6, TEUF fastlægges omfanget og de nærmere bestemmelser for udøvelse af Unionens kompetencer i de specifikke bestemmelser for de enkelte områder i traktaterne.
- 24 Omfanget og de nærmere bestemmelser for Unionens udøvelse af kompetencer på området for de »konkurrenceregler, der er nødvendige for det indre markeds funktion«, fastlægges imidlertid i tredje del, afsnit VII, kapitel 1, i EUF-traktaten, navnlig artikel 101-109 TEUF. Det ville således være i strid med artikel 2, stk. 6, TEUF at antage, at artikel 118 TEUF er omfattet af dette område, og det ville indebære en uberettiget udvidelse af rækkevidden af artikel 3, stk. 1, litra b), TEUF.
- 25 Det må herefter konkluderes, at de kompetencer, som er tildelt ved artikel 118 TEUF, er omfattet af et område med delte kompetencer som omhandlet i artikel 4, stk. 2, TEUF, og at der dermed er tale om ikke-eksklusive kompetencer som omhandlet i artikel 20, stk. 1, første afsnit, TEU.
- 26 Heraf følger, at anbringendet om, at Rådet ikke havde kompetence til at bemyndige det omhandlede forstærkede samarbejde, skal forkastes.

Det andet anbringende om magtfordrejning

Parternes argumenter

- 27 Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik har henvist til, at ethvert forstærket samarbejde skal bidrage til integrationsprocessen. I den foreliggende sag var det egentlige formål med den anfægtede afgørelse imidlertid ikke at opnå en integration, men at udelukke Kongeriget Spanien og Den

Italienske Republik fra forhandlingerne vedrørende sprogordningen for enhedspatentet og dermed at fratage disse medlemsstater det ved artikel 118, stk. 2, TEUF tildelte prærogativ til at kunne gøre indsigelse mod en sprogordning, som de ikke kan tilslutte sig.

- 28 Den omstændighed, at EUF-traktaten i artikel 118, stk. 2, skaber et særligt retsgrundlag for indførelsen af en sprogordning for et europæisk beskyttelsesbevis for intellektuelle ejendomsrettigheder, understreger dette spørgsmåls følsomme karakter og forklarer Rådets uhensigtsmæssige adfærd. Den korte tid, der er gået mellem Kommissionens forslag og vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, er udtryk for denne adfærd.
- 29 Sagsøgerne har heraf konkluderet, at det forstærkede samarbejde i den foreliggende sag blev foranstaltet med henblik på at udelukke medlemsstaterne fra en vanskelig forhandling og for at omgå et krav om enstemmighed, hvorimod dette samarbejde ifølge sagsøgerne er tiltænkt at skulle finde anvendelse i tilfælde, hvor en eller flere medlemsstater endnu ikke er rede til at deltage i et unionslovgivningstiltag i dets helhed.
- 30 Kongeriget Spanien har tilføjet, at den ordning for enhedspatenter, som deltagerne i det forstærkede samarbejde har til hensigt at indføre, skal betragtes som en særlig aftale som omhandlet i artikel 142 i konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention), undertegnet i München (Tyskland) den 5. oktober 1973 og trådt i kraft den 7. oktober 1977 (herefter »EPK«). Selv om Rådet fremstillede indførelsen af et enhedspatent som et forstærket samarbejde, havde det i virkeligheden til hensigt at bemyndige oprettelsen af en specifik kategori af europæiske patenter inden for rammerne af EPK, hvilket ifølge denne medlemsstat ikke skal ske i henhold til en procedure, som er foreskrevet i EU-traktaten eller EUF-traktaten.
- 31 Rådet har gjort gældende, at grunden til, at Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik ikke deltager i dette forstærkede samarbejde, er, at de har valgt ikke at deltage, og ikke fordi de er udelukket fra at deltage. I 16. betragtning til den anfægtede afgørelse er det desuden understreget, at det forstærkede samarbejde når som helst er åbent for alle medlemsstater. Oprettelsen af en enhedspatentbeskyttelse fremmer desuden Unionens mål og styrker integrationsprocessen.
- 32 De intervenienter, der støtter Rådet, tilslutter sig denne holdning. De har understreget, at de områder, hvor der kræves enstemmighed, på ingen måde er udelukket fra de områder, hvor indførelsen af et forstærket samarbejde er tilladt. Det er i øvrigt en metode, der er med til at overvinde problemerne med de blokerende mindretal.

Domstolens bemærkninger

- 33 En retsakt er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet for at forfølge andre formål end dem, med henblik på hvilke den omhandlede kompetence er tillagt, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaterne for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (jf. i denne retning dom af 15.5.2008, sag C-442/04, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 3517, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 Med deres anbringende om magtfordrejning har Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik i det væsentlige kritiseret Rådet for gennem bemyndigelsen til det omhandlede forstærkede samarbejde at have omgået kravet om enstemmighed i artikel 118, stk. 2, TEUF og for at have afvist disse to medlemsstaters modstand mod Kommissionens forslag vedrørende enhedspatentets sprogordning.
- 35 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 20 TEU og artikel 326 TEUF – 334 TEUF ikke forbyder medlemsstaterne indbyrdes at indføre et forstærket samarbejde inden for rammerne af Unionens kompetencer, som ifølge traktaterne skal udøves på baggrund af enstemmighed. Det

fremgår tværtimod af artikel 333, stk. 1, TEUF, at der foreligger sådanne kompetencer til et forstærket samarbejde, når betingelserne i artikel 20 TEU og artikel 326 TEUF – 334 TEUF er opfyldt, og at enstemmighed i et sådant tilfælde kan opnås ved de deltagende medlemsstaters repræsentanters stemmer, medmindre Rådet har besluttet, at det skal træffe afgørelse med kvalificeret flertal.

- 36 I modsætning til det af Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik anførte, begrænser artikel 20 TEU og artikel 326 TEUF – 334 TEUF i øvrigt ikke muligheden for at indføre et forstærket samarbejde alene til den situation, hvor en eller flere medlemsstater erklærer, at de endnu ikke er rede til at deltage i et unionslovgivningstiltag i dets helhed. I henhold til artikel 20, stk. 2, TEU er den situation, som lovligt kan føre til et forstærket samarbejde, den, hvor »de hermed tilstræbte mål ikke kan nå inden for en rimelig frist af Unionen som helhed«. Der kan være forskellige årsager til, at det er umuligt at nå det tilstræbte mål som omhandlet i denne bestemmelse, såsom en manglende interesse fra en eller flere medlemsstaters side, eller at det er umuligt for de medlemsstater, som alle viser interesse i vedtagelsen af en ordning på EU-niveau, at nå til enighed om indholdet af en sådan ordning.
- 37 Heraf følger, at Rådets afgørelse om at bemyndige et forstærket samarbejde efter at have konstateret, at indførelsen af enhedspatentet og dets sprogordning ikke kunne nås inden for en rimelig frist af Unionen som helhed, hverken udgør en omgåelse af kravet om enstemmighed i artikel 118, stk. 2, TEUF eller i øvrigt en udelukkelse af de medlemsstater, som ikke imødekom anmodningerne om et forstærket samarbejde. For så vidt som den anfægtede afgørelse er i overensstemmelse med betingelserne i artikel 20 TEU og artikel 326 TEUF ff., hvilket vil blive efterprøvet i forbindelse med de øvrige anbringender, udgør den ikke magtfordrejning, idet den snarere bidrager til integrationsprocessen, henset til den omstændighed, at det er umuligt inden for en rimelig frist at nå frem til en fælles ordning for Unionen som helhed.
- 38 Kongeriget Spaniens argument vedrørende EPK's artikel 142 ændrer i øvrigt ikke denne konklusion.
- 39 Ifølge artikel 142, stk. 1, »kan en gruppe af kontraherende stater, der som led i en særlig ordning har bestemt, at de europæiske patenter, der meddeles for disse stater, har ensartet retsvirkning på deres område, beslutte, at europæiske patenter kun kan meddeles samlet for alle disse stater«.
- 40 Som anført af Kongeriget Spanien, kan indførelsen af et fælles EU-patent med ensartet virkning i EU's medlemsstater som omhandlet i den anfægtede afgørelse gennemføres i henhold til en »særlig ordning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel i EPK's artikel 142, eftersom hver medlemsstat i EU er en kontraherende stat i EPK. I modsætning til det af denne medlemsstat anførte kan det imidlertid ikke af denne omstændighed udledes, at den i artikel 20 TEU fastsatte kompetence udnyttes til andre mål end dem, med henblik på hvilke den er tillagt, når medlemsstaterne i EU indfører et sådant patent ved en retsakt, der er vedtaget inden for rammerne af et forstærket samarbejde, i stedet for at indgå en international aftale.
- 41 Det følger af det ovenstående, at anbringendet om magtfordrejning skal forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af betingelsen om, at en afgørelse, der giver bemyndigelse til et forstærket samarbejde, skal vedtages som en sidste udvej

Parternes argumenter

- 42 Sagsøgerne har gjort gældende, at betingelsen i artikel 20, stk. 2, TEU om, at vedtagelsen af en afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde skal ske som en sidste udvej, skal overholdes nøje. I den foreliggende sag var forhandlingsmulighederne mellem alle medlemsstater vedrørende sprogordningen for enhedspatentet imidlertid på ingen måde udtømt.

- 43 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at der end ikke er forløbet seks måneder fra det forslag om en sprogordning, som Kommissionen fremsatte den 30. juni 2010, til det forslag om et forstærket samarbejde, som samme institution efterfølgende fremsatte den 14. december samme år. Hvad angår tidsrummet fra det første forslag til en forordning om et fællesskabspatent, som blev fremsat i løbet af august måned 2000, indtil det nævnte forslag om en sprogordning skal det ikke tages i betragtning ved vurderingen af, om den anfægtede afgørelse er vedtaget som en sidste udvej. Den samme medlemsstat har vedrørende dette emne anført, at der ikke blev fastlagt nogen fælles tilgang i 2003, og at spørgsmålet om sprog efterfølgende ikke er blevet indgående drøftet i Rådet.
- 44 Den Italienske republik har medgivet, at Rådet har en vid skønsmagt ved afgørelsen af, hvor langt man er nået i forhandlingerne, og at spørgsmålet vedrørende betingelsen om, at vedtagelsen af en afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde skal ske som en sidste udvej, således kun kan efterprøves i begrænset omfang af Domstolen. I det foreliggende tilfælde er »lovpakken« om enhedspatentet imidlertid ufuldstændig, og forhandlingerne om sprogordningen har været kortfattede. Der er således åbenbart sket tilsidesættelse af artikel 20, stk. 2, TEU.
- 45 Ifølge Den Italienske Republik er den anfægtede afgørelse ligeledes behæftet med en mangel på undersøgelse og begrundelse, for så vidt som den på en for kortfattet måde angiver, hvorfor Rådet er af den opfattelse, at de betingelser, der følger af EU-traktaten og EUF-traktaten på området for et forstærket samarbejde, er opfyldt.
- 46 Rådet og de intervenienter, der er indtrådt til støtte for Rådet, har henvist til den fastlåste situation, som de allerede meget lange forhandlinger om enhedspatentet og dets sprogordning har ført til.

Domstolens bemærkninger

- 47 I henhold til artikel 20, stk. 2, TEU kan Rådet kun bemyndige et forstærket samarbejde som »en sidste udvej, når det fastslår, at de hermed tilstræbte mål ikke kan nås inden for en rimelig frist af Unionen som helhed«.
- 48 Denne betingelse er særlig vigtig, og den skal læses i lyset af artikel 20, stk. 1, andet afsnit, TEU, hvorefter et forstærket samarbejde »tager sigte på at fremme Unionens mål, beskytte dens interesser og styrke integrationsprocessen«.
- 49 Unionens interesser og integrationsprocessen vil med al tydelighed ikke kunne beskyttes og styrkes, såfremt alle resultatløse forhandlinger ville kunne føre til et eller flere forstærkede samarbejder, i stedet for at der blev forsøgt indgået et kompromis, der gør det muligt at vedtage en lovgivning, som finder anvendelse i Unionen som helhed.
- 50 Som anført af generaladvokaten i punkt 108 og 111 i forslaget til afgørelse betones det med ordene »som sidste udvej«, at det kun er i de situationer, hvor det er umuligt at vedtage en sådan lovgivning inden for en overskuelig fremtid, at der kan vedtages en afgørelse, der bemyndiger et forstærket samarbejde.
- 51 Sagsøgerne har gjort gældende, at såvel på datoen for Kommissionens fremsendelse af dens forslag om bemyndigelse til Rådet som på datoen for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse var det stadig muligt at nå frem til et kompromis. De har ligeledes gjort gældende, at forhandlingerne om et enhedspatent og dets sprogordning ikke har været så varierede og indgående som påstået af Rådet og de intervenienter, som støtter det.

- 52 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at under den procedure, som resulterer i vedtagelsen af en afgørelse om bemyndigelse af et forstærket samarbejde, deltager Kommissionen, som fremsætter et forslag herom, Europa-Parlamentet, som godkender forslaget, og Rådet, som træffer den endelige afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde.
- 53 Eftersom det er Rådet, der træffer den endelige afgørelse, er det også Rådet, som er bedst egnet til at vurdere, om medlemsstaterne udviser vilje til at indgå kompromis, og som kan fremsætte forslag, som vil kunne udmønte sig i vedtagelsen af bestemmelser, som finder anvendelse i Unionen som helhed i en overskuelig fremtid.
- 54 Domstolen skal dermed ved dens kontrol af, om betingelsen om, at en afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde skal vedtages som en sidste udvej, er opfyldt, efterprøve, om Rådet omhyggeligt og upartisk har undersøgt alle relevante forhold i denne forbindelse, og om den konklusion, det er nået frem til, er tilstrækkelig begrundet.
- 55 I den foreliggende sag har Rådet meget relevant taget den omstændighed i betragtning, at den lovgivningsproces, der blev indledt med henblik på indførelse af et enhedspatent på EU-niveau, blev påbegyndt i løbet af 2000 og foregik i flere faser, som er gennemgået af generaladvokaten i punkt 119-123 i forslaget til afgørelse og nærmere redegjort for i det forslag om et forstærket samarbejde, som Kommissionen fremlagde den 14. december 2010 (KOM(2010) 790 endelig, s. 3-6), og mere kortfattet i tredje og fjerde betragtning til den anfægtede afgørelse.
- 56 Det fremgår ligeledes, at medlemsstaterne i Rådet drøftede et stort antal forskellige sprogordninger for enhedspatentet, og at der – uanset om der blev tilføjet kompromisser – ikke var tilslutning nok til nogen af disse ordninger til, at der kunne vedtages en samlet »lovpakke« om et sådant patent på EU-niveau.
- 57 Sagsøgerne er desuden ikke fremkommet med nogen konkrete holdepunkter, som kan danne grundlag for en afvisning af Rådets påstand om, at der ved indgivelsen af anmodningerne om et forstærket samarbejde på tidspunktet for Kommissionens fremsættelse af forslag om bemyndigelse til Rådet og på datoen for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse ikke på noget tidspunkt var tilstrækkelig støtte til nogen af de foreslåede eller påtænkte sprogordninger.
- 58 Hvad endelig angår begrundelsen for den anfægtede afgørelse skal det bemærkes, at når en beslutning er vedtaget i en sammenhæng, som er velkendt for de berørte parter, kan den begrundes kortfattet (dom af 26.6.2012, sag C-335/09 P, Polen mod Kommissionen, præmis 152 og den deri nævnte retspraksis). Henset til sagsøgernes deltagelse i forhandlingerne og den detaljerede redegørelse for de resultatløse faser, som gik forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, i det forslag, som skulle føre til denne afgørelse, kan det ikke konkluderes, at afgørelsen er behæftet med en manglende begrundelse, som bevirker, at den skal annulleres.
- 59 Heraf følger, at anbringendet om en tilsidesættelse af betingelsen om, at en afgørelse om bemyndigelse til et forstærket samarbejde skal vedtages som en sidste udvej, skal forkastes.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 20, stk. 1, TEU, artikel 118 TEUF, 326 TEUF og 327 TEUF

Den påståede tilsidesættelse af artikel 20, stk. 1, TEU

– Parternes argumenter

- 60 Ifølge Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik anså Rådet fejlagtigt, at det omhandlede forstærkede samarbejde tog sigte på de i artikel 20, stk. 1, TEU omhandlede mål, idet det anså, at det skabte en øget integration i forhold til den nuværende situation. De har gjort gældende, at der foreligger en vis ensartethed som følge af overensstemmelsen mellem medlemsstaternes lovgivning og EPK's bestemmelser. Indførelsen af et enhedspatent dækker kun en del af EU, og kan ifølge Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik gøre indgreb i denne ensartethed i stedet for at fremme den.
- 61 Rådet og de intervenienter, der støtter det, har anført, at såvel de nationale patenter som de europæiske patenter, der er gyldige i flere medlemsstater, kun yder national beskyttelse. De patenter, der er påtænkt med den anfægtede afgørelse, ville give selskaberne mulighed for at opnå en ensartet beskyttelse i 25 medlemsstater. Det ville ganske vist være bedre for det indre markeds funktion, hvis der kunne opnås en ensartet beskyttelse i hele EU, men det forstærkede samarbejde gør det i det mindste muligt at nærme sig dette mål, og det fører dermed til en bedre integration.

– Domstolens bemærkninger

- 62 Således som Rådet og de intervenienter, der støtter det, har gjort gældende, sikrer de europæiske patenter, som udstedes i henhold til EPK's regler, ikke en ensartet beskyttelse i de stater, der har tiltrådt denne konvention, men en beskyttelse i hver af disse stater, hvis rækkevidde defineres i henhold til national ret. Det i den anfægtede afgørelse omhandlede enhedspatent sikrer derimod en ensartet beskyttelse på alle de i det forstærkede samarbejde deltagende medlemsstaters område.
- 63 Sagsøgernes argumentation, hvorefter den beskyttelse, som enhedspatentet sikrer, ikke giver nogen fordele hvad ensartethed og dermed integration angår sammenlignet med situationen efter gennemførelsen af EPK's regler, skal dermed forkastes som ubegrundet.

Den påståede tilsidesættelse af artikel 118 TEUF

– Parternes argumenter

- 64 Den Italienske Republik har mindet om, at artikel 118 TEUF fastsætter, at der skal indføres europæiske beskyttelsesbeviser til beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder med henblik på gennem indførelse af centraliserede tilladelses-, koordinations- og kontrolordninger »på EU-niveau« at sikre en ensartet beskyttelse »i Unionen«. Rådet har imidlertid bemyndiget indførelsen af et beskyttelsesbevis, som nærmere bestemt ikke er gyldigt i hele Unionen.
- 65 Rådet og de intervenienter, der støtter det, har gentaget deres standpunkt, hvorefter det i den anfægtede afgørelse omhandlede enhedspatent gør det muligt for selskaber at opnå en ensartet beskyttelse i 25 medlemsstater og således forbedre det indre markeds funktion.

– Domstolens bemærkninger

- 66 Det fremgår af artikel 326, stk. 1, TEUF, at udøvelsen af en kompetence, som er tildelt Unionen som led i et forstærket samarbejde, blandt andre af traktaternes bestemmelser, skal overholde den bestemmelse, hvorved kompetencen er tildelt. Det forstærkede samarbejde, som dette søgsmål drejer sig om, skal dermed overholde artikel 118 TEUF.
- 67 Hvad angår denne forpligtelse til at overholde artikel 118 TEUF skal det omhandlede forstærkede samarbejde fastlægge foranstaltninger for indførelsen af et europæisk beskyttelsesbevis, som sikrer en ensartet beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.
- 68 Hvad derimod angår ordene »i Unionen« og »på EU-niveau« i artikel 118 TEUF skal det bemærkes, at det er uløseligt forbundet med den omstændighed, at den kompetence, som denne artikel tildeler i det foreliggende tilfælde, udøves inden for rammerne af et forstærket samarbejde, at det europæiske beskyttelsesbevis for intellektuelle ejendomsrettigheder, som udstedes i henhold hertil, den ensartede beskyttelse, som det sikrer, og de ordninger, som gælder herfor, ikke finder anvendelse i hele EU, men udelukkende på de deltagende medlemsstaters område. Dette er en følge af artikel 20 TEU, som i stk. 4 bestemmer, at »[r]etsakter, der vedtages inden for rammerne af et forstærket samarbejde, [kun] er [...] bindende for de deltagende medlemsstater«, og der er derfor på ingen måde tale om en tilsidesættelse af artikel 118 TEUF.
- 69 Argumentationen om en tilsidesættelse af artikel 118 TEUF er dermed ugrundet.

Den påståede tilsidesættelse af artikel 326, stk. 2, TEUF

– Parternes argumenter

- 70 Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik har henvist til ordlyden af artikel 326, stk. 2, TEUF, hvorefter et forstærket samarbejde »ikke [må] skade det indre marked eller den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed[,] ikke [må] indebære begrænsning af eller forskelsbehandling i samhandelen mellem medlemsstaterne og [...] ikke [må] fordreje konkurrencevilkårene mellem dem«.
- 71 Det omhandlede forstærkede samarbejde tilsidesætter samtlige disse principper og de mål, der tilstræbes hermed. Såfremt der udelukkende indføres en ensartet beskyttelse af opfindelser på en del af EU's område, vil dette nemlig tiltrække aktiviteter i forbindelse med innovative produkter til denne del af EU til skade for de medlemsstater, der ikke deltager i samarbejdet.
- 72 Det omhandlede forstærkede samarbejde vil desuden kunne medføre en konkurrencefordrejning og en forskelsbehandling mellem virksomheder, for så vidt som samhandelen med innovative produkter ifølge den sprogordning, der er omhandlet i syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, fremmes for de virksomheder, der arbejder på tysk, engelsk eller fransk. Det påtænkte forstærkede samarbejde besværliggør desuden bevægeligheden for de forskere, som stammer fra medlemsstater, som ikke deltager i dette samarbejde, eller fra medlemsstater, hvis officielle sprog hverken er tysk, engelsk eller fransk, da den i afgørelsen omhandlede sprogordning vil gøre det vanskeligere for disse forskere at få adgang til information om omfanget af patentrettigheder.
- 73 Der vil ligeledes være tale om skade på den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed i Unionen, eftersom det forstærkede samarbejde hindrer udviklingen af en sammenhængende industripolitik og øger forskellene mellem medlemsstaterne fra et teknologisk synspunkt.
- 74 Rådet såvel som de intervenienter, der støtter det, er af den opfattelse, at dette anbringende er støttet på spekulative forudsætninger. Opsplitningen af markedet skyldes desuden ikke den anfægtede afgørelse, men derimod den nuværende situation, hvor den beskyttelse, der opnås ved de europæiske

patenter, er national. For så vidt som sagsøgerne har støttet deres argumentation på den påtænkte sprogordning, kan deres søgsmål ikke antages til realitetsbehandling, eftersom de afgørende kendetegn ved denne sprogordning ikke er fastsat i den anfægtede afgørelse.

– Domstolens bemærkninger

- 75 Af samme årsag som den i denne doms præmis 68 anførte kan det ikke med rette gøres gældende, at den anfægtede afgørelse, idet den foreslår, at der bliver indført et enhedspatent, som finder anvendelse i de deltagende medlemsstater og ikke i hele Unionen, skader det indre marked eller den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed i Unionen.
- 76 For så vidt som sagsøgerne ligeledes har henvist til den sprogordning, som fremgår af syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, med henblik på at bevise, at der foreligger en sådan skade på det indre marked, og at der er tale om forskelsbehandling og konkurrenceforvridning, skal det bemærkes, at denne ordnings overensstemmelse med EU-retten ikke skal efterprøves i den foreliggende sag.
- 77 Som det er præciseret i nævnte syvende betragtning, svarer den heri beskrevne sprogordning nemlig blot til et forslag fra Kommissionen og de kompromiselementer, som det medlemsland, hvis regering havde formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union, foreslog ved fremsættelsen af anmodningerne om et forstærket samarbejde. Den i betragtningen nævnte sprogordning var således kun under forberedelse ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og den er dermed ikke indarbejdet i afgørelsen.
- 78 Heraf følger, at argumentet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 326 TEUF er delvis ubegrundet og delvis må afvises.

Den påstående tilsidesættelse af artikel 327 TEUF

– Parternes argumenter

- 79 Ifølge Kongeriget Spanien tilsidesætter det omhandlede forstærkede samarbejde de ikke-deltagende medlemsstaters rettigheder i strid med, hvad der er fastsat i artikel 327 TEUF. Navnlig respekteres Kongeriget Spaniens og Den Italienske Republiks ret til at deltage i dette forstærkede samarbejde på et senere tidspunkt ikke, idet Rådet tilgodeser en sprogordning, som disse to medlemsstater ikke kan godtage.
- 80 Ifølge Rådet og de intervenienter, der støtter det, er dette anbringende baseret på den fejlagtige forudsætning, at det er materielt eller retligt umuligt for Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik at deltage i det forstærkede samarbejde.

– Domstolens bemærkninger

- 81 I henhold til artikel 327 TEUF skal det forstærkede samarbejde, der blev bemyndiget ved den anfægtede afgørelse, respektere Kongeriget Spaniens og Den Italienske Republiks »beføjelser, rettigheder og forpligtelser« som medlemsstater, der ikke deltager i dette samarbejde.
- 82 Der er imidlertid intet i den anfægtede afgørelse, som ikke respekterer en af disse to medlemsstaters beføjelser, rettigheder eller forpligtelser. Det forhold, at der med den anfægtede afgørelse påtænkes indført en sprogordning, som Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik er modstandere af, krænker navnlig ikke disse medlemsstaters beføjelser, rettigheder og forpligtelser. Selv om et forstærket samarbejde grundlæggende ikke må føre til vedtagelse af foranstaltninger, som forhindrer

ikke-deltagende medlemsstater i at udøve deres beføjelser, rettigheder og forpligtelser, kan deltagerne i dette samarbejde derimod indføre regler, som disse ikke-deltagende medlemsstater ikke ville være enige i, såfremt de deltog i samarbejdet.

- 83 Indførelsen af disse regler fjerner desuden ikke de ikke-deltagende medlemsstaters faktiske mulighed for at tilslutte sig det forstærkede samarbejde. Som det fremgår af artikel 328, stk. 1, første afsnit, TEUF, er en sådan tilslutning underlagt betingelsen om, at de retsakter, der allerede er vedtaget af de medlemsstater, som har deltaget i samarbejdet fra dets begyndelse, skal efterkommes.
- 84 Det skal desuden bemærkes, at Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik ikke har tilbagevist de oplysninger, som fremgår af andet, tredje og fjerde punktum i 14. betragtning til den anfægtede afgørelse.
- 85 Følgelig er argumentet om en tilsidesættelse af artikel 327 TEUF også ubegrundet.
- 86 Heraf følger, at det fjerde anbringende, som sagsøgerne har fremført til støtte for deres søgsmål, vedrørende en tilsidesættelse af artikel 20, stk. 1, TEU, artikel 118 TEUF, 326 TEUF og 327 TEUF skal forkastes.

Det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af EU's retssystem

Parternes argumenter

- 87 Kongeriget Spanien har henvist til, at Unionens retssystem udgøres af et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter. Rådet har tilsidesat dette system ved at bemyndige et forstærket samarbejde uden at angive, hvilken domstolsordning der skal gælde. Selv om det ikke er nødvendigt at fastsætte et særligt retssystem for alle afledte retsakter, er det Kongeriget Spaniens opfattelse, at domstolsordningen imidlertid skal præciseres i en retsakt, som bemyndiger indførelsen af et nyt europæisk beskyttelsesbevis for intellektuelle ejendomsrettigheder.
- 88 Rådet og de intervenienter, der støtter det, har gjort gældende, at Domstolen i præmis 62 i sin udtalelse 1/09 af 8. marts 2011 (Sml. I, s. 1137) præciserede, at artikel 262 TEUF kun fastsætter mulighed for at fastsætte specifikke retsmidler til tvister vedrørende anvendelsen af Unionens retsakter, hvorved der indføres europæiske intellektuelle ejendomsrettigheder, men den kræver ikke, at der indføres en særlig retslig ramme. Det er under alle omstændigheder ikke nødvendigt, at den afgørelse, der bemyndiger et forstærket samarbejde, indeholder nærmere regler for den domstolsordning, som skal indføres inden for rammerne af dette samarbejde.

Domstolens bemærkninger

- 89 Bemyndigelsen til det forstærkede samarbejde, som er omfattet af dette søgsmål, blev givet af Rådet i henhold til artikel 329, stk. 1, TEUF, dvs. på forslag af Kommissionen og efter Europa-Parlamentets godkendelse.
- 90 Kommissionens forslag var baseret på anmodninger fra de medlemsstater, som ønskede at indføre det omhandlede forstærkede samarbejde. I henhold til artikel 329, stk. 1, TEUF skulle disse anmodninger nærmere angive »anvendelsesområdet for det påtænkte forstærkede samarbejde og de mål, der tilstræbes opfyldt hermed«.

- 91 Det fremgår af sagsakterne, at såvel anmodningerne som Kommissionens forslag indeholder sådanne nærmere angivelser. Disse er gengivet i den anfægtede afgørelse, bl.a. i sjette og syvende betragtning hertil.
- 92 Rådet var ikke forpligtet til i den anfægtede afgørelse at give yderligere oplysninger om det potentielle indhold af den ordning, som deltagerne i det omhandlede forstærkede samarbejde har vedtaget. Det eneste formål med afgørelsen var nemlig at bemyndige de ansøgende medlemsstater til at indlede dette samarbejde. Det tilkom således sidstnævnte under anvendelse af EU's institutioner i henhold til artikel 20 TEU og artikel 326 TEUF – 334 TEUF at indføre enhedspatentet og fastsætte regler herfor, herunder i givet fald særlige regler om domstolsprøvelse.
- 93 Det følger heraf, at det femte anbringende ligeledes må forkastes.
- 94 Da ingen af Kongeriget Spaniens og Den Italienske Republiks anbringender til støtte for deres søgsmål kan tages til følge, skal Rådet frifindes.

Sagens omkostninger

- 95 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da disse har tabt sagen, tilpligtes hver af disse medlemsstater at bære deres egne omkostninger og betale de omkostninger, Rådet har afholdt i sag C-274/11 og sag C-295/11.
- 96 I henhold til samme reglements artikel 140, stk. 1, afholder de medlemsstater og institutioner, der har inter文neret i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger i sag C-274/11.**
- 3) Den Italienske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger i sag C-295/11.**
- 4) Kongeriget Belgien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Den Franske Republik, Republikken Letland, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Republikken Polen, Kongeriget Sverige, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter